

ČARODEJKA ILLA

MONIKA GRILKA

duchovná rozprávka

ČARODEJKA ILLA

MONIKA GRILKA
duchovní rozprávka

Copyright © Monika Grilusová 2023

Jazyková a textová úprava: Alžbeta Vojteková
Návrh obálky: Anna Paulinyová

ISBN: 978-80-974392-4-8

ISBN (EPUB): 978-80-974392-6-2

ISBN (MOBI): 978-80-974392-7-9

ISBN (PDF): 978-80-974392-5-5

VENOVANIE

Venované mojím rodičom.

*Mojej mame za jej neúnavnú starostlivosť. A môjmu otcovi
za jeho podporu.*

S láskou a vďakou, za to, že ste.

OBSAH

KATKINO PRIANIE	5
STRETNUTIE S ČUDÁKOM	13
TVRDÝ VÝCVIK.....	27
ROZLÚČKA S UČITEĽOM	43
CESTA ZAČÍNA.....	47
VSTUP DO DOLNÉHO SVETA.....	51
JASKYŇA MYSLITEĽOV	61
DIAMANTOVÉ JAZERO	67
ČIERNY LES.....	75
ČAROVNÉ ZÁHRADY.....	91
STUDNIČKA	99
KOPCE I DOLINY.....	103
TAJNÁ SKALA.....	109
HORNÝ SVET	113
SKALNÉ MESTO	125
ORANŽOVÁ HORA	129
STRETNUTIE S ČARODEJKOU A OBJAVENIE BOHATSTVA.....	135
CESTA SPÄŤ	147
PREBUDENIE.....	151

KATKINO PRIANIE

Katka sladko spinkala. Po takej krásnej rozprávke, akú jej mamka porozprávala, sa jej ľahko zaspávalo. Než sa jej zatvorili očká, myslela na hviezdičky a pozrela sa na nočnú oblohu.

Kolko je tam žiarivých hviezd. A aké sú krásne. Ktovie, kolko z nich precestovalo tolko ako Smejka, aby si splnilo sen. A aký by mohol byť môj sen? zamyslela sa. *Asi by som najviac chcela, aby bola moja maminka šťastná. Občas býva dosť zarmútená, má veľa práce, ani sa mi nestíha venovať.*

Katka si priała, aby mala maminka na ňu viac času. Tiež si priała mať veľa peňazí. Aby mohla rodičom splniť, čo si želajú a aby sa im žilo lepšie. To by bol jej sen. Áno, priała si, aby si mohli dovoliť viac. Maminke by kúpila väčší dom, nemuseli by sa už tlačiť v tomto malom a šli by spolu aj s ockom na dovolenku. Ockovi by kúpila to nové auto, ktoré nepretržite spomína. To by sa im žilo!

„Prajem si, aby som bola bohatá,“ vyslovila Katka prianie a zaspala.

Zrazu sa objavila v rozprávkovej krajine, kde bolo možné všetko. Žili tu víly, škriatkovia, čarodejnice, aj mnohé iné rozprávkové bytosti. Zvieratá a kvety tu vedeli rozprávať. Všetky živé tvory, všetko, čo dýchalo a rástlo, vedelo hovoriť. *Aká zázračná krajina,* pomyslela si.

„Zázraky sa tu dejú na počkanie,“ privítal ju zajko Trolko. „Zaželaj si a môže sa ti to splniť. Praješ si mrkvový mafin? Alebo radšej perníkový stan? Môžeš si priať spať na lietajúcej postieľke z toho najjemnej-

šieho páperia,“ pokračoval. „Je tu toho neúrekom. Sny sa dajú splniť pomerne jednoducho.“

Katka videla, ako sa tu zázraky diali naozaj na počkanie. Chrobáčik vedľa nej dychtil po nápoji z mušiek a akýsi stroj mu ho hneď vykúzlil. Jablňo si ráčila dažďový obláčik, lebo jej začalo byť sucho od tepla. Hneď sa nad ňou objavil mráčik, ktorý ju pokropil. Rastlinka chcela privítať včielku, a tak otvorila svoje najkrajšie kvety a rozvinula naplno svoju vôňu. Včielka k nej hneď priletela a sadla si na jej najväčší kvet. Všade navôkol sa dialo mnoho kúziel.

Som naozaj v čarovnej krajine. Tu si môžem želať, čo len chcem a hneď sa mi to splní, neveriacky, no s veľkou nádejou, sa pozrela na zajka.

„Som Trolko,“ prerušil ju v dumaní a predstavil sa.

„Ahoj, ja som Katka. Mám jedno veľké želanie.“

„Sem s ním! Chceš pripraviť kvetinovú tortu?“

„Zajko, ja by som si priala len jediné. Nech je moja maminka šťastná. Na to však potrebujem nájsť poklad a stať sa bohatou,“ povedala Katka priamo a bez okolkov. V jej hlase bolo cítiť nádej.

„Ó, to nie je práve najskromnejšie prianie,“ zvažnel. „Vieš, toto ti nemôžeme splniť. My tu plníme menšie priania. Je mi to ľúto, no tejto požiadavke nedokážeme vyhovieť,“ odvetil smutne. „Môžem ti namiesto toho postaviť marmeládový domček,“ snažil sa zľahčiť situáciu.

„Ja netúžim po marmeládovom domčeku. Jediné, po čom túžim, je stať sa bohatou, aby bola moja maminka rozradostená a mohla si aj ona splniť svoje priania.“

„Naozaj ma to mrzí, Katuška. Nedokážem zabezpečiť, aby si našla poklad a stala sa bohatou, ani aby bola tvoja maminka šťastná. Existuje však spôsob, ako si toto prianie splniť, no nechcem ti ho ani hovoriť – nie je to jednoduché, je to priam nebezpečné a iba málokomu sa podarí splniť si takéto veľké predsavzatie.“

„Zajko, prosím, prosím, prezrad' mi ten spôsob. Ak existuje, chcem to vedieť, urobím čokoľvek,“ naliehala Katka.

Trolko váhal. Vedel, že to, čo sa chystá práve prezradiť, môže Katku stať veľmi veľa. V najlepšom prípade sa len vráti naspäť, no na tejto ceste číhalo veľa nebezpečenstiev. Ani on sám, ani nikto z jeho priateľov sa zatiaľ neodvážil na takéto dobrodružstvo vydať. Snažil sa ju naďalej odhovoriť, no po čase pochopil, že jeho snaha je márna a že Katka sa už pevne rozhodla. Videl, že je schopná absolvovať čokoľvek, aby si svoj sen splnila.

„Ach, dobre,“ povzdychol si. „Prezradím ti spôsob, akým sa dajú splniť veľké želania. Ale pamätaj si, varoval som Ťa!“

„Som ti nesmierne vďačná,“ rozžiarili sa Katke oči. Kiežby aj on zdieľal jej nadšenie.

„Na úpätí posvätnej Oranžovej hory žije mocná čarodejnica. Iba ona ti dokáže splniť tvoje prianie. Dostať sa k nej je nebezpečné. Už len samotná hora je taká strmá a vysoká, že na ňu zatiaľ takmer nik nevyliezol. Mnohí, čo sa o to pokúšali, sa zošmykli alebo sa stratili ešte predtým, než ku kopcu došli. Povráva sa, že kým k nej prenikneš, musíš zvládnuť veľa prekážok a nástrah. Musíš zdolať Diamantové jazero a prebrodiť hustý Čierny les. To jazero je miestami ohromne hlboké a v Čiernom lese je neustále taká tma, že nevidíš ani na svoj najbližší krok. A to je len málo z toho, čo Ťa na ceste k Oranžovej hore čaká. Ak zabľúdiš a vydáš sa nesprávnym smerom, už nikdy ju nenájdeš, pretože úsek, ktorým prejdeš, sa za tebou stráca. To znamená, že sa nemôžeš vrátiť na svoju pôvodnú cestu. Môžeš sa však kedykoľvek vrátiť na miesto, z ktorého si vyrazila, teda sem. To je jediné miesto, kam sa budeš môcť vrátiť. Buď Oranžovú horu nájdeš, alebo sa vrátiš.“

Mnoho tvorov sa pokúšalo zísť k Oranžovej hore, no iba málokomu sa to podarilo. Máš veľké šťastie, že si ma stretla. Poznám tvora,

ktorý našiel Oranžovú horu a pranie sa mu splnilo. Nechce však o tom hovoriť. Ani my, domáci, nevieme o jeho ceste takmer nič. Stal sa z neho samotár, ktorý žije na okraji lesa. Tvory za ním chodia a pýtajú sa ho, ako dôjsť k Oranžovej hore, no on im nič neprezradí a vyhýba sa im. Žije sám. Niektorí dokonca tvrdia, že sa spriatelil s neviditeľnými bytosťami a že sa s nimi rozpráva. O ľuďoch a zvieratách, ktoré hľadajú Oranžovú horu, nechce ani počuť. Je to však bylinkár a rád pomôže iným, keď potrebujú zachrániť. Ak ju chceš naozaj nájsť, zájdi za ním. On ti môže prezradiť cestu. Ináč ju nikdy nenájdeš. Existuje k nej len jediná trasa. Rátaj s tým, že nájsť ju, bude časovo aj fyzicky náročné. No i keď ju nájdeš, nie je vôbec isté, že stretneš mocnú čarodejku. Neukazuje sa totižto len tak hocikomu. Môžeš ju privolať, ale záleží len na nej, či sa ti ukáže, alebo nie. Ak ti bude chcieť pomôcť splniť tvoje želanie, objaví sa ti. Ak nie, nijako ju nedokážeš prinútiť, aby sa ti zjavila. Začni u toho čudáka. To je jediné, čo ti môžem poradiť. To, čo som ti povedal, je všetko, čo o ceste na Oranžovú horu viem a keďže to mám len z počutia, nemôžem ti zaručiť, že sú tieto informácie pravdivé.“

„Och, mám sa vydať na púť, o ktorej nič neviem, neviem, kadiaľ mám ísť?“ beznádejne vzlykla Katka.

„Nemusíš sa nikam vydať. Je to tvoje rozhodnutie. Môžeš ostať tu a pomôcť mi v pekárni pripravovať koláčiky na želanie.“

„Ach, ďakujem za ponuku. Necítim sa na to, aby som sa stala zázračnou pekárkou. To určite nie.“

„Bola to pozvánka, to je jediné, čo ti viem ponúknuť. Volba je na tebe.“

„Vydám sa na Oranžovú horu a nájdem mocnú čarodejku, ktorá mi pomôže splniť želanie,“ rozhodla sa, hoci po tom, čo jej Trolko prezradil, jej istota klesla na bod mrazu. Nikdy predtým o svojom rozhodnutí tak nepochybovala. Všetky ostatné prania v jej živote boli

pomerne jednoduché. Stačilo, aby si zaželala nové korčule a mamka jej ich kúpila. Minule chcela vidieť rozprávkové divadlo a ocko ju tam zoberal. Všetko doteraz šlo v jej živote ľahko. Rodičia jej splnili, čo jej na očiach videli. A teraz to má byť ona, kto im chce splniť nejaké prianie. Len nečakala, že to bude také náročné. *Naozaj sa za splnením svojho priania skrýva toľko námahy?* dumala Katka. Vtom si spomenula, ako raz zo svojej izbičky začula rozhovor jej rodičov. Rozprávali sa o jej prianí. Túžila po novom bicykli.

„Budem musieť pracovať niekoľko hodín nadčasov, aby sme si to mohli dovoliť.“

„V poriadku,“ odpovedala ockovi láskyplne mama.

Katka si až teraz uvedomila, že keď si niečo želala, jej rodičia pre to museli niečo obetovať. A teraz má šancu im to oplatiť.

„Dosiachnem svoj cieľ! Dostanem sa na Oranžovú horu a stretnem sa s mocnou čarodejkou!“ vyhlásila odhodlane.

„Zajko, a prečo sa Oranžová hora tak nazýva?“ spýtala sa znenazdajky zvedavo.

„Pretože je oranžová,“ odvrkol jej a viac s ňou na tému Oranžovej hory odmietol komunikovať. Aj tak jej prezradil viac, ako pôvodne zamýšľal.

„Ak chceš, zajtra ťa zavediem k bylinkárovi. Volá sa Thomas, no nikto mu nepovie ináč ako čudáčisko. Vyrážame skoro ráno, ak k nemu chceme prísť včas. Žije na samote, nie je to náročná cesta, ak vieš, kde sa jeho príbytok nachádza. Ja som už párkrát uňho bol, keď som šiel po bylinky pre pár tvorov, takže ma pozná. Vždy mi len podal rastlinky a odišiel som. Takmer sme sa ani nerozprávali. Aj preto ho volajú čudák.“

„Som pripravená vyraziť!“ zvolala síce odhodlane, ale Katka si už svojím predsavzatím nebola taká istá. Ak sa to nepodarilo mnohým

pred ňou, prečo by sa práve jej malo? Ozvali sa v nej pochybnosti. No teraz sa potrebovala ísť zbaliť a vyspať. Ráno ju čaká skoré vstávanie a dlhé putovanie.

Skoro ráno sa ozval kohútí kikirikí, ktorého zajko poprosil, aby ich ráno zobudil. Vybrali sa na cestu. Chodník bol rovinatý, žiadna náročná dráha. Katku až prekvapilo, ako hladko to začína. Myslela si, že to bude namáhavejšie. No zajko presne poznal trasu, aj skratky. Vedel, čomu sa vyhnúť, aby sa im nič nestalo a šli bezpečne.

„Pôjdeme tadiaľto,“ ukázal smerom do lesa. „Je to dlhšie, no vyhneme sa tým močiarom, ktoré by nás na kratšej trase neminuli.“ Ona ho len poslušne nasledovala. Bol nezvyčajne mlčky, takéhoto ho nepoznala. *Prečo nič nehovorí?* pomyslela si občas. Trolko bral túto cestu nadmieru vážne. Plne sa sústredil na to, kam ju vedie, pretože vedel, že nemajú čas nazvyš a akákoľvek odbočka by spôsobila, že by večer nedošli k starému pútnikovi. Navyše, nemali ani kde prenocovať, ibaže by ostali v lese, a tomu sa chcel vyvarovať. Najbezpečnejšie bolo doraziť večer k čudákovi.

Slnko už pomaly začalo zapadať a im ostával ešte poriadny kus cesty.

„Musíme sa poponáhľať, ináč to nestihneme.“ Pridali do kroku, navzdor tomu, že už takmer nevládali. Celý deň sa nezastavili. Nestihli sa ani najesť, tak sa náhlili.

„Si si istý, že ideme správne? Nemali by sme tam už byť?“ zapochybovala Katka.

Trolko na to ani nezareagoval, iba jej neustále opakoval: „Pridaj!“ Katka by sa najradšej hodila na zem. Nohy ju už tak boleli, že si ich ani necítila a on ju len poháňal. Je vôbec možné pridávať, keď už nevládzete? No rozhodla sa pozbierať všetky svoje sily a voľky-nevoľky opäť zrýchlila krok. Kráčala už tak automaticky, že ani netušila, kde

je. Ak by ju tu nechal samu, cestu naspäť by iste nenašla. Stmievalo sa. Sem-tam im nejaká hviezdica trošku osvetlila cestu, no väčšinou už nebolo vidieť ani na krok.

„Už len pár metrov a sme tam,“ zahlásil zrazu.

Pár metrov? Ved' tu nič nie je, rozjíkala v duchu, no nemala už najmenšiu silu akokoľvek vzdorovať, ba ani rozprávať. A tak len mlčky kráčala, modliac sa, aby už konečne dorazili.

„A sme tu!“ prehlásil slávnostne Trolko.

STRETNUTIE S ČUDÁKOM

Katka sa poobzerala okolo seba, no nič nevidela. Taká bola tma.

„Sme priamo pred jeho dverami. Dúfam, že nás po dlhej ceste prijme a dovoľí nám aspoň prespať.“

Zabúchal na dvere, ktoré si dievčina nevšimla, no počula klopkanie na drevo. Otvoril im starší pán so striebornými vlasmi. Očividne ho prerušili v spánku, pretože si rovno pred nimi zívól hneď po tom, čo zapálil lampáš.

„Vyrušili ste ma!“ vysúkal na nich nevrlo namiesto pozdravu.

Teraz už Katka chápala, prečo ho volali čudák. Mal by sa tešiť, že ho raz za rok príde niekto pozrieť. A namiesto toho by ich najradšej poslal preč. Vôbec nevyzeral príjemne. Pán ani nemal v úmysle byť na svojich rušiteľov milý. On hostí nepotreboval. Vystačil si sám a bol tak spokojný. Pekne si nažíval, zaobstaral si všetko, čo potreboval. Ľudia mu skôr prekážali a otravovali ho, než by mu ich návšteva prinášala radosť. On mal svoj svet a doň ľudia nepatrili. Stačila mu príroda a to, že dokáže druhým pomôcť, ak treba. Preňho to nebolo zvláštne. Preňho boli čudní iní ľudia, ktorí žili natlačení v meste jeden na druhom bez toho, aby mali kúsok súkromia. On si žil v súlade s prírodou. Chodil spať len čo sa zotmelo, aby hneď ráno, predtým, než ho oslnia prvé slnečné lúče, vstal. Šiel sa prejsť do lesa, nazbieral drevo, natrhal nejaké lesné plody a bylinky. Potom si zvyčajne niečo uvaril. Mal aj vlastnú záhradku. Nič mu nechýbalo a bol sebestačný. Nechápal ľudí, ktorí vstávajú ráno do práce, aby úplne unavení zaľahli večer do poste-

le, prípadne nič iné nevládali už urobiť. Práca ich vyčerpávala, no oni neprestajne, každý jeden deň, deň za dňom, do nej chodili. Už ani netušili, čo by v živote chceli robiť, čomu by sa naozaj chceli venovať tak, aby im to prinášalo radosť. Videl, akí sú títo ľudia vyštvárení a potom si k nemu chodili po rady a bylinky. Potrebujete si oddýchnuť – poradil im väčšinou. No oni ho aj tak neposlúchli a opäť šli do práce. A tak žili v jednom kolobehu. Neskôr prestal riešiť ich životy. On si tu žil spokojne a nič viac nepotreboval.

„Tak čo odo mňa chcete?“ zagánil na nich opäť nevrlo. Katka by sa najradšej otočila ihneď späť. Keby nemala pri sebe Trolka, ktovie, ako by to dopadlo. Nie je zvyknutá na takéto správanie. Doma sa k nej neustále správali milo. A tento pán – to je nejaký grobian – začala ho súdiť. No zároveň vedela, že ak odíde, už nikdy sa nedozvie, ako sa dostať na Oranžovú horu. A to by bol koniec. A pritom ona ani len nezačala. Nemôže sa vzdať takto skoro. Nemôže hneď odísť len preto, že sa niekto nespráva tak, ako by si to ona v danom momente želala. Musí to tu vydržať. Len tento starček jej môže poradiť cestu. Ona ho potrebuje.

Z uvažovania ju vytrhol zajkov hlas: „Prišli sme sa s vami porozprávať. No najprv, vzhľadom na to, že sme vás vyrušili a vy ste už spali, by sme sa radi u vás ubytovali. Môžeme tu prenocovať?“

Mrzutý pán ľahostajne vyhlásil: „Nechcem sa s vami zhovárať. No keď ste už tu, a keďže ťa, zajko, poznám, pretože si u mňa už niekoľkokrát bol, dovolím vám tu dnes prenocovať. Zajtra ráno sa vyberiete svojou cestou a mňa necháte na pokoji!“ *To naozaj môže byť niekto až takýto odporný?* uvažovala Katka, no nedovolila si ani hláska vydať, aby nezmarila svoje plány. Ostalo jej len poslúchať.